

Formanden: Det stillede Ændringsforslag er taget tilbage. Maa jeg spørge, om nogen optager det? (Ophold). Det er da bortfaldet.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Indhold (se Tillæg A. Sp. 3129—30) og dets *Overgang til 3die Behandling*

vedtoges uden Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Overenskomster vedrørende Ægteskaber, indgaaede for diplomatiske eller konsulære Embedsmænd.

(1ste Behandling findes i Tidenden Sp. 130 ff.).

Der var til denne Behandling stillet følgende Ændringsforslag:

Af *Goos*:

Til § 2.

I 1ste Linie efter Ordet „meddele“ tilføjes: „danske“.

Lovforslagets Paragraffer, det stillede Ændringsforslag og Spørgsmaalet om Sagens Overgang til 3die Behandling sattes til Forhandling under et.

Goos: Det Ændringsforslag, jeg har tilladt mig at stille, gaar ud paa, at der i § 2, som bemyndiger Regeringen til at meddele diplomatiske og konsulære Embedsmænd en vis Autorisation, skal indskydes Ordet „danske“. Det er vel nok en Selvfølge, at Regeringen ikke vil meddele andre diplomatiske eller konsulære Embedsmænd end dem, der fungere for Danmark, en saadan Autorisation, men det fremgaar ikke klart af Ord og Sammenhæng, at det er Meningen, og derfor vilde jeg anse det for korrekt at indsætte det nævnte Ord.

Jeg vil benytte Lejligheden til at omtale et enkelt Punkt, som jeg ikke fremdrog ved 1ste Behandling. Paragraffen bemyndiger jo Regeringen til at indrømme fremmede diplomatiske og konsulære Embedsmænd Ret til at stifte Ægteskaber med Gyldighed her i Landet med den Be-

grænsning, at ingen af de paagældende maa være dansk Undersaat. I § 2 udtales det fremdeles, at Regeringen kan give en tilsvarende Bemyndigelse til sine Embedsmænd i Udlandet med den Begrænsning, at ingen af de paagældende Parter maa være Undersaatter i den danske Stat, hvor Ægteskabet indgaas. Jeg formoder nu, at „Undersaat“ her skal opfattes paa samme Maade som altid i dansk Ret, nemlig saaledes, at det indbefatter ikke blot den, der har Indfødsret eller Statsborgerret, som man i Almindelighed kalder det andre Steder, men ogsaa de Personer, der ere bosatte i Danmark uden at have Indfødsret, at altsaa Meningen med den anførte Begrænsning i § 1 er den, at den fremmede Gesandt ikke har Ret til at stifte Ægteskab mellem Personer, af hvilke den ene eller begge ere bosatte i Danmark, selv om de ere Statsborgere i hans eget Land. Og lige saadan formoder jeg, at § 2 skal forstaaes derhen, at Danmark ikke gør Krav paa at bemyndige sine Embedsmænd til at stifte Ægteskab mellem Danske, d. v. s. Personer med dansk Indfødsret, som ere bosatte i det fremmede Land. Dette antager jeg er den rette Forstaaelse, men deraf kan saa fremkomme nogen Vanskelighed, idet nemlig de fremmede Stater, paa hvilke der i dette Lovforslag er tænkt, og med hvem man vil afslutte Traktater, regelmæssig vilde hylde en modsat Opfattelse. Hvad Svenskerne kalde Medborgere, hvad Tyskerne kalde staatsangehörige, og hvad Franskmandene kalde les nationaux, indbefatter ikke saadanne Personer, som vel ere bosatte i det vedkommende Land, men ikke have Statsborgerret der. Vil nu den fremmede Stat gaa ud fra denne Opfattelse ved Fortolkningen af den vedkommende Paragraf, vil Følgen kunne blive, at den siger, at den Svensker, Tysker eller Franskmand, som er bosat her, er der ingen Hindring for, at deres Embedsmand kan vie, og omvendt vil vedkommende Stat ikke modsætte sig, at den danske Gesandt i det fremmede Land vier Danske, som ere bosatte der. Der kan saaledes, naar man gaar ud fra en forskellig Opfattelse, opstaa Misforstaaelse og Strid om Bestemmelsernes Omraade, og hvis jeg har Ret i denne Forudsætning, at „Undersaat“ er at forstaa efter den danske Opfattelse og ikke som enstydig med det fremmede Begreb: Medborger eller Statsborger, vil jeg derfor anse det for ønskeligt efter den gamle Sætning, at Forord bryder ingen Trætte, at Regeringen er opmærksom paa